

Warszawa, dnia 23 kwietnia 2020 r.

Sygn. akt VI Ka 1188/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

Sędziowie: SO Remigiusz Pawłowski

SR del. Izabela Kościarz - Depta (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy- stażysta Natalia Wierzbicka

przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 23 kwietnia 2020 r. w Warszawie

sprawy R. K. syna J. i Z. ur. (...) w P.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

S. D. syna B. E. ur. (...) w P.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońców

od wyroku Sądu Rejonowego (...)

z dnia 20 marca 2019 r. sygn. akt III K 813/13

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że orzeczoną w punkcie I wobec oskarżonego R. K. karę pozbawienia wolności podwyższa do 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy oraz orzeczoną w punkcie II wobec oskarżonego S. D. karę pozbawienia wolności podwyższa do 5 (pięciu) lat i 3 (trzech) miesięcy; w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty w sprawie od oskarżonego R. K. kwotę 400 złotych oraz od oskarżonego S. D. kwotę 600 złotych oraz obciąża ich pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie w częściach na nich przypadających.

SSO Remigiusz Pawłowski SSO Ludmiła Tułaczko SSR del. Izabela Kościarz - Depta

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1188/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	

1CZĘŚĆ WSTĘPNA**0.1Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego (...)z dnia 20 marca 2019 r., sygn. akt III K 813/13

0.1Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**1Ustalenie faktów w związku z dowodami
2przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1	<p>Rażące, mające wpływ na treść orzeczenia, naruszenie przepisów postępowania karnego, zwłaszcza art. 6,7 k.p.k., jak też art. 410 oraz art. 424 §1-2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, a polegająca na rażącym naruszeniu prawa oskarżonego do obrony, co z istoty rzeczy musiało mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, mimo braku dostatecznych dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego, co wynikało przede wszystkim z istotnych błędów popełnionych przez organy ścigania podczas wykonywania czynności niepowtarzalnych, które to błędy przeniknęły do postępowania sądowego, co nie zostało dostrzeżone przez sąd orzekający, a mogło i doprowadziło do utraty dowodów, w tym bezpośrednich świadczących o nieprawdopodobieństwie sprawstwa oskarżonego przypisywanego mu występku, zaś</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>motywy zaskarżonego orzeczenia z uwagi na brak jakiegokolwiek analizy zgromadzonego materiału dowodowego, wybitnie poszlakowego, w tym zwłaszcza omówienia wersji obrony, nie czyniło zadość gwarancjom oskarżonego do obrony i rzetelnego procesu, co de facto uniemożliwia instancyjną kontrolę zapadłego wyroku, zwłaszcza z uwagi na rażące naruszenie normy art. 192 §1 kpk, co wykluczało czynności operacyjne z poczet dowodów, jak również źródeł uzyskanych dowodowych pozyskanych w oparciu o ich wyniki, co także umknęło uwadze sądowi orzekającemu w zakresie oceny tego rodzaju materiału dowodowego z punktu widzenia jego legalności, jak też zgodności z normami konstytucyjnymi.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wskazane w apelacji uchybienia tj. naruszenia art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1-2 k.p.k., a także będące ich konsekwencją błędne ustalenia faktyczne, w niniejszej sprawie nie zaistniały. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji, właściwie oraz z zachowaniem reguł określonych w art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. ocenił cały, należycie zebrany i ujawniony na rozprawie, materiał dowodowy i na tej podstawie poczynił trafne ustalenia faktyczne, a następnie wysnuł prawidłowy wniosek o uznaniu oskarżonych za winnych przypisanego im przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 w zw. z art. 12 k.k., przy uwzględnieniu popełnienia go w warunkach powrotu do przestępstwa. Wyniki</p>		

swego rozumowania Sąd Rejonowy zaprezentował w wyczerpującym, w pełni odpowiadającym wymogom art. 424 k.p.k., pisemnym uzasadnieniu, w którym bardzo dokładnie przedstawił ustalony stan faktyczny oraz wskazał, w jaki sposób powyższy stan faktyczny ustalił. Sąd I instancji wskazał również, które dowody uznał za wiarygodne, a którym dowodom tej wiarygodności odmówił.

Obrońca oskarżonego zarzuca, iż Sąd Rejonowy wydał zaskarżone orzeczenie z rażącym naruszeniem prawa oskarżonego do obrony, nie wskazując na czym polegało to naruszenie. Z dalszych wywodów apelacji, w szczególności z jej uzasadnienia, wynika, że de facto zarzuca Sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania, które mają wpływ na wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia, a nie że na którymkolwiek etapie postępowania doszło do pozbawienia oskarżonego prawa do obrony. Przez naruszenie prawa do obrony należy rozumieć nieuprawnioną ingerencję w sferę dozwolonego prawem zachowania oskarżonego i jego obrońcy przez innych uczestników postępowania karnego. (tak Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 listopada 2018 r. w sprawie II AKa 332/18)

Prawo do obrony w procesie karnym wynika z art. 42 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także z traktatów międzynarodowych, i znajduje swój wyraz w fundamentalnej zasadzie procesu karnego zawartej w art. 6 k.p.k. Prawo to obejmuje zarówno prawo do osobistej obecności w trakcie przeprowadzanych czynności procesowych, w tym

zwłaszcza do obecności w trakcie rozprawy, jak i prawo do korzystania z pomocy obrońcy. Oskarżony może korzystać z przysługującego mu prawa do obrony w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji oraz w trakcie rozprawy odwoławczej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r.)

Analiza akt sprawy doprowadziła Sąd Odwoławczy do wniosku, iż w trakcie kontroli instancyjnej nie ujawniono istnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazanych w art. 439 § 1 k.k., w tym naruszeń wymienionych w pkt. 10 i 11, odnoszących się do prawidłowej reprezentacji oskarżonego w toku postępowania.

Z akt sprawy wynika, że oskarżony był prawidłowo reprezentowany w toku postępowania, zawiadamiany o czynnościach procesowych, w tym terminach rozpraw. W żaden sposób nie zostały również naruszone jego prawa jako oskarżonego. Korzystał ze wszystkich uprawnień, jakie zapewniają mu przepisy kodeksu postępowania karnego.

Z uzasadnienia apelacji obrońcy oskarżonego R. K. wynika, że de facto zarzuca między innymi naruszenie przepisów procedury, które doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych i miało wpływ na ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie.

Skarżący czyni wywód w uzasadnieniu apelacji, iż materiały operacyjne zgromadzone w niniejszej sprawie w postaci zastosowania kontroli utrwalania rozmów telefonicznych nie powinny stanowić dowodu w sprawie, albowiem zostały uzyskane z

naruszeniem przepisów Konstytucji RP.

Zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów telefonicznych (art. 237 § 1 k.p.k.) oraz innych rozmów lub przekazów informacji, w tym korespondencji przesłanej pocztą elektroniczną (art. 241 k.p.k.), stanowi niewątpliwie przełamanie konstytucyjnej zasady dotyczącej prawnej ochrony życia prywatnego, a także wolności i ochrony tajemnicy komunikowania się. Zgodnie bowiem z art. 47 Konstytucji RP każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym, natomiast art. 49 Konstytucji RP zapewnia wolność i ochronę tajemnicy komunikowania się. Prawo to jednak nie ma charakteru bezwzględnego i jego ograniczenie może nastąpić w przypadkach określonych w ustawie i w sposób w niej określony (tak Świecki Dariusz (red.) Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz). Taką właśnie możliwość daje art. 237 k.p.k. Po wszczęciu postępowania sąd na wniosek prokuratora może zarządzić kontrolę i utrwalanie treści rozmów telefonicznych w celu wykrycia i uzyskania dowodów dla toczącego się postępowania lub zapobieżenia popełnieniu nowego przestępstwa. Zakres podmiotowy kontroli i utrwalania rozmów określa § 4 tego artykułu i przewiduje ją w stosunku do: osoby podejrzanej, oskarżonego (podejznanego), pokrzywdzonego, innej osoby, z którą może się kontaktować oskarżony (podejrzany) albo która może mieć związek ze sprawcą lub z grożącym przestępstwem.

Art. 237 k.p.k. w § 3 dopuszcza kontrolę i utrwalanie treści rozmów telefonicznych, gdy toczące się postępowanie lub uzasadniona obawa popełnienia nowego przestępstwa dotyczy przestępstw w nim wymienionych. Katalog tych przestępstw obejmuje również przestępstwo wymuszenia rozbójniczego.

Z analizy akt sprawy wynika, że wszystkie przesłanki do dokonania kontroli i utrwalenia rozmów telefonicznych zostały spełnione. Nie ma racji skarżący, iż w niniejszej sprawie do tego typu czynności potrzebna była zgoda pokrzywdzonej. Również błędnie wywodzi obrońca oskarżonego, że w tym przypadku miał zastosowanie przepis art. 192 § 1 k.p.k. i że doszło do jego naruszenia. Przepis art. 192 k.p.k. normuje kwestie badania na potrzeby postępowania karnego zarówno pokrzywdzonego, jak i świadka (§ 1 i 4), możliwości przesłuchania w obecności biegłego (§ 2) oraz wpływ na te możliwości instytucji związanych z prawem do odmowy składania zeznań czy uzyskaniem zwolnienia z zeznawania (§ 3). Nie dotyczy natomiast sytuacji związanej z prowadzonym postępowaniem przygotowawczym zmierzającym do wykrycia sprawcy czynu zabronionego i nie jest katalogiem zamkniętym, jeśli chodzi o czynności dowodowe prowadzone z pokrzywdzonym. Ponadto należy podkreślić, iż sama pokrzywdzona A. K. zgłosiła się do organów ścigania i złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa na jej szkodę. Złożyła szczegółowe zeznania, podczas których opisała przebieg rozmów telefonicznych z oskarżonymi oraz wskazała czego

się od niej domagali i w jaki sposób. Trudno wyobrazić sobie sytuację, w której osoba składająca zawiadomienie organom ścigania o dopuszczaniu się czynów karalnych przez innych, w tym na jej szkodę, nie wyraża zgody na prowadzenie postępowania zmierzającego do wykrycia sprawcy czy sprawców przy wykorzystaniu instrumentów przewidzianych prawem. Ponadto ewentualny brak zgody pokrzywdzonej nie miałby znaczenia dla legalności tego rodzaju działań, gdyż jest to niezależna decyzja organów ścigania.

Również wbrew intencji obrońcy dowodem ekskulpującym oskarżonego R. K. nie jest okoliczność wynikająca z dowodów z badań biologicznych tzn. braku śladów oskarżonych na słuchawce w budce, z której dzwonił oraz niezabezpieczenia śladów biologicznych ze wszystkich aparatów telefonicznych, z których wykonywano połączenia do pokrzywdzonej. Słusznie wskazuje Sąd Rejonowy w uzasadnieniu, iż jest to budka telefoniczna ogólnodostępna, z której korzysta bardzo duża ilość osób. Ponadto nie można wykluczyć, iż podczas wykonywania połączeń oskarżeni korzystali z rękawiczek, które następnie wyrzucili, tym bardziej, że w radiowozie, w którym przebywał po zatrzymaniu S. D. znaleziona została gumowa rękawiczka. Z tych względów niecelowe było przeprowadzenie badania we wszystkich budkach, z których telefonowano do A. K., albowiem od wykonania pierwszych i kolejnych połączeń do zatrzymania oskarżonych upłynął znaczny, z punktu widzenia jakości tego dowodu, czas. Brak śladów biologicznych w

kontekście pozostałych uznanych prawidłowo za wiarygodne przez Sąd Rejonowy dowodów, nie stanowi okoliczności mogącej skutkować uniewinnieniem oskarżonych od popełnienia zarzucanego im czynu.

Sąd Odwoławczy nie podziela także zarzutu postawionego przez obrońcę oskarżonego o dowolnej ocenie przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy w zakresie zestawienia połączeń telefonicznych oraz logowań na stacjach (...). Wbrew podniesionemu w tym zakresie zarzutowi Sąd meriti w sposób wręcz drobiazgowy dowody w tym zakresie przeanalizował, a trafność wysnutych na tej podstawie wniosków podziela Sąd Odwoławczy. Charakter dowodów z rejestracji telefonu w poszczególnych stacjach (...), trafnie doprowadziły Sąd Rejonowy do przyjęcia, że prześledzenie na tej podstawie przemieszczania się użytkownika telefonu jest możliwe i prowadzi do wniosku, że telefony należące do oskarżonych i zabezpieczone przy nich logowały się na stacjach znajdujących się przy budkach telefonicznych, z których wykonywano połączenia do pokrzywdzonej. Zgodnie z zasadami wiedzy i logicznego rozumowania nie jest możliwe, wbrew twierdzeniu obrońcy, że za każdym razem następowało przekierowanie telefonów oskarżonych na inne stacje przekaźnikowe z uwagi na występujące obciążenie sieci i następował taki zbieg okoliczności, że były to nadajniki znajdujące się przy budkach telefonicznych z których telefonowano do pokrzywdzonej.

Wniosek

<p>Uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu (...)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego, który wyraźnie wskazuje na popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu czynu i nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające w tym zakresie jego odpowiedzialność karną. Okoliczności zdarzenia i ich przebieg pozwalają na uznanie winy oskarżonego. Nie zasługuje również na uwzględnienie wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, albowiem nie zostały spełnione przesłanki z art. 437 § 2 k.p.k. W niniejszej sprawie nie zachodzi konieczność przeprowadzania na nowo przewodu sądowego. Materiał dowodowy został zebrany w sposób wyczerpujący i prawidłowo oceniony przez Sąd Rejonowy. Brak jest innych dowodów, które mogłyby zostać przeprowadzone i o które należałoby uzupełnić przewód sądowy.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2</p>	<p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 29 marca 2017 roku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>wniosku obrońcy oskarżonych o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii innego niż W. G. na okoliczność ustalenia, czy nagrania z rejestracji rozmów telefonicznych A. K. znajdujące się pierwotnie na zniszczonej płycie CD są autentyczne oraz spisania treści tych rozmów (sporządzenia stenogramów), podczas gdy ujawnione i opisywane szeroko w piśmie obrońcy z dnia 24 marca 2017 roku okoliczności podważające zaufanie do wiedzy i bezstronności biegłego W. G. uzasadniały uwzględnienie ww. wniosku obrońcy, a uzyskanie nowej opinii mogło przyczynić się do wyjaśnienia istotnych wątpliwości co do kwestii zniszczenia oryginalnego nośnika z nagraniami rozmów oraz autentyczności nagrań (również w kontekście niekwestionowanych i licznych nieciągłości w nagraniach).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarzut jest niezasadny. W sprawie zostały sporządzone opinie: fonoskopijna oraz z zakresu informatyki, które są pełne, szczegółowe oraz rzetelne. Skarżący nie wykazał, aby opinie były wewnętrznie sprzeczne czy nierzetelne. W ocenie Sądu Rejonowego decyzja Sądu I instancji o oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego była w pełni zasadna.</p> <p>Biegły z zakresu fonoskopii wyraźnie wskazał, że sporządzając opinię pracował na oryginale zapisu, który został skopiowany na jego komputer oraz że jest to rutynowe postępowanie. Płyta uległa uszkodzeniu dopiero podczas</p>		

przekazywania akt wraz z opinią do sądu. Zatem biegły po wykonaniu kopii miał ten sam materiał, co na oryginalnym nośniku. Ponadto z nagranych rozmów został sporządzony stenogram, z którego wyraźnie wynika, że jest to jednolity zapis rozmów pomiędzy poszczególnymi osobami. Również biegli wielokrotnie podkreślali, że przekazane do badań nagrania są autentyczne, nie noszą śladów montażu, a zarejestrowane wypowiedzi cechują się ciągłością, występują pomiędzy nimi spójne i ciągle interakcje słowne. Ponadto należy wskazać, iż przebieg rozmów z osobami, które dzwoniły do pokrzywdzonej, został przez nią dokładnie omówiony w toku składanych przez nią licznych zeznań na różnych etapach postępowania. A. K. wskazała w jakich porach i dniach wykonywane były do niej połączenia przez dwóch mężczyzn, z których jednego nazwała „dobrym” a drugiego „złym”, jakich kwot żądali, do kiedy miały zostać przekazane oraz w jaki sposób wpływali na nią, żeby jak najszybciej przekazała pieniądze. Treść zeznań pokrzywdzonej jest zbieżna całkowicie z zapisem na stenogramie sporządzonym przez biegłego.

Wbrew twierdzeniom obrońcy brak jest podstaw do przyjęcia, że opinia biegłego z zakresu informatyki podważa wiarygodność opinii fonoskopijnej. Biegły z zakresu informatyki wskazał co prawda, że nie dysponuje pewnymi danymi (model i marka telefonu pokrzywdzonej, model i marka urządzenia, które posłużyło do nagrania rozmów telefonicznych, nazwa oprogramowania oraz użyte ustawienia i opcje tego oprogramowania służącego

do nagrań), ale jednocześnie stwierdził, że ta okoliczność nie uniemożliwiła mu odniesienia się do najistotniejszej kwestii, tj. autentyczności nagrań.		
Wniosek		
Uniewinnienie oskarżonych od zarzucanego im czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu fonoskopii było prawidłowe, a tym samym nie mogło mieć wpływu na treść rozstrzygnięcia. Wnioski płynące z opinii biegłego W. G. były jednoznaczne i nie pozostawały w sprzeczności w innych, uznanymi za wiarygodne, dowodami. Ponadto należy zauważyć, że obrońca twierdzi, że nie można wykonać prawidłowej opinii fonoskopijnej albowiem brak jest oryginalnego nośnika z zapisem rozmów prowadzonych z pokrzywdzoną, a jednocześnie wnosi o sporządzenie takiej opinii.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	Obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, niezgodną z zasadami prawidłowego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a także zasadą obiektywizmu, polegającą na uchybieniach wskazanych w pkt II 1 – 8 apelacji (k. 4411-4414).	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>Kontrola odwoławcza wykazała, że wbrew podniesionemu przez apelującego zarzutom, ocena materiału dowodowego zebranego w sprawie dokonana została przez Sąd Rejonowy z zachowaniem zasad wynikających z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Sąd pierwszej instancji w szczegółowym pisemnym uzasadnieniu wskazał, którym dowodom i w jakim zakresie dał wiarę ustalając stan faktyczny w sprawie, a którym odmówił waloru wiarygodności. Uczynił to w logiczny sposób, przejrzysto i wyczerpująco przedstawiając swój tok rozumowania wywiedziony z ujawnionego w sprawie materiału dowodowego. Uzasadnienie to spełnia, zatem wymogi wyznaczone przez art. 424 kpk.</p> <p>W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo jest ocena wyjaśnień oskarżonych w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Nie ma racji skarżący, iż wersja zdarzeń przedstawiona przez R. K. i S. D., że nie są sprawcami zarzucanego im czynu, nie została skutecznie zakwestionowana innymi dowodami. W niniejszej sprawie</p>		

całokształt zebranego materiału dowodowego oceniony w sposób zgodny z normą art. 7 k.p.k. wyraźnie wskazuje na sprawstwo oskarżonych. Pokrzywdzona w toku całego postępowania w sposób konsekwentny oraz spójny wskazywała, iż w okresie od dnia 11 lutego 2008 roku do dnia 20 lutego 2008 roku otrzymywała telefony, podczas których grożono jej pozbawieniem życia oraz jej dzieci i usiłowano doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 200.000 Euro. Wyraźnie odróżniała dwóch mężczyzn określając ich mianem „dobry” i „zły”. Zeznania świadka korespondują w pełni z materiałem z zapisu rozmów telefonicznych, z których wyraźnie wynika, że połączenia telefoniczne do pokrzywdzonej wykonywane były przez dwóch różnych mężczyzn. Wskazuje na to sama treść i sposób ich prowadzenia. Jeden z mężczyzn jest łagodniejszy, uspokaja pokrzywdzoną, a drugi bardziej napastliwy. Ponadto podczas jednej z rozmów S. D. powiedział, że nie było go przez tydzień i dzwonił jego przyjaciel, natomiast R. K. podczas jednej z rozmów stwierdził, że jego kolega nie będzie już dzwonił. Wbrew twierdzeniom obrońcy, zeznań pokrzywdzonej w żaden sposób nie dyskredytuje fakt, że początkowo mówiła, że dzwoni jedna osoba, a następnie zmieniła wersję zdarzeń, że dzwoni dwóch różnych mężczyzn. Należy podkreślić, że cała sytuacja związana z otrzymywaniem przez pokrzywdzoną telefonów zmierzających do uzyskania od niej dużej kwoty w powiązaniu z działalnością przestępczą jej męża oraz okolicznościami jego śmierci, była bardzo stresująca, wręcz traumatyczna. Zrozumiálním jest

więc w pełni, że początkowo mogła ona nie odróżniać, ile osób do niej dzwoni. Niemniej w sposób logiczny wytłumaczyła, dlaczego początkowo nie wskazała, że dzwonią dwie osoby, albowiem rozmów było więcej i zaczęła odróżniać styl ich prowadzenia. Z uwagi na powyższe, okoliczność podana początkowo przez pokrzywdzoną, w zakresie liczby telefonujących do niej osób, nie świadczy o niewiarygodności składanych przez nią zeznań, a tym samym braku winy oskarżonych, a wręcz przeciwnie, powoduje, że wersje przedstawiane przez nią były zgodne z jej odczuciami i nie nosiły cech ubarwień oraz zniekształceń. Podnoszona okoliczność, że uległa sugestiom funkcjonariuszy policji, jest chybiona i nie znajduje oparcia w materiale dowodowym, który wyraźnie wskazuje, iż było dwóch sprawców przedmiotowego zdarzenia. Ponadto zarzut, iż pokrzywdzona wskazała na oskarżonych jako na sprawców przestępstwa popełnionego na jej szkodę na skutek wskazań funkcjonariuszy policji, jest nietrafny, ponieważ w aktach sprawy brak jest dowodów na potwierdzenie takiej okoliczności.

Na skutek prowadzonych czynności operacyjnych doszło do wytypowania oskarżonych i po ostatnim z zarejestrowanych połączeń telefonicznych wykonanych do pokrzywdzonej, do zatrzymania ich w samochodzie. Podczas przeszukania samochodu oraz oskarżonych ujawniono przy nich karty telefoniczne, z których były wykonywane połączenia do pokrzywdzonej w datach, które wskazała. Ponadto telefony komórkowe należące do oskarżonych logowały się do stacji

(...) przy budkach telefonicznych, z których telefonowano do A. K..

Należy wyraźnie podkreślić, że po zatrzymaniu oskarżonych i zastosowaniu wobec nich środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania telefony do pokrzywdzonej ustały. W ocenie Sądu Okręgowego trudno przyjąć, że jeżeli doszłoby do zatrzymania osób nie mających nic wspólnego z zarzucanym im czynem, A. K. w dalszym ciągu nie otrzymywałaby gróźb pozbawienia życia oraz żądania od niej zapłaty dużej kwoty. Tymczasem pokrzywdzona wyraźnie wskazywała, że po dacie zatrzymania oskarżonych nie było już takich sytuacji.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zeznań świadków M. K. i E. K., a wersja, że pokrzywdzona miała romans z funkcjonariuszem policji nie znajduje oparcia w materiale dowodowym i nie wskazują na to żadne okoliczności. W szczególności należy zauważyć, iż wersja zdarzeń przedstawiona przez ww. świadków w toku postępowania uległa modyfikacjom. Ma na to wpływ przede wszystkim upływ czasu oraz relacja łącząca ich z pokrzywdzoną, która uległa zmianie i znacznie się rozluźniła. Świadkowie są zgodni od początku do końca w jednym, że pokrzywdzona A. K. przyjechała do nich i powiadomiła, że otrzymuje telefony z pogrózkami. Gdyby takie zdarzenie nie miało miejsca, nie poinformowałaby o nim, w szczególności biorąc pod uwagę powagę całej sytuacji. Świadek M. K. próbował zdyskredytować zeznania świadka A. K., umniejszając tym samym wagę czynu popełnionego przez oskarżonych, jak również

przedstawić siebie i swoją rolę w tych wydarzeniach w korzystnym świetle. Zdawał sobie on doskonale sprawę, w jakich okolicznościach zginął mąż pokrzywdzonej i kim był. Początkowo miał nawet zamiar pomóc pokrzywdzonej, ale później, kiedy zorientował się w powadze sytuacji, wycofał się. Podczas rozmowy telefonicznej oskarżony S. D. powiedział do pokrzywdzonej, że wie, że (...) - pseudonim świadka M. K. - wypytywał o nich. Z uwagi na te wszystkie okoliczności zeznania świadka M. K. nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie i w żaden sposób nie podważyły zeznań pokrzywdzonej oraz ustaleń co do przebiegu przedmiotowego zdarzenia. Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny tego dowodu i nie dopuścił się naruszenia normy art. 7 kpk.

Również nietrafny jest zarzut skarżącego w zakresie uznania przez Sąd I instancji za nieprzydatne do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zeznań R. T. oraz A. Z. pseudonim (...). W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż do tych dowodów trzeba podejść z wielką ostrożnością. Obydwie osoby są związane z działalnością przestępczą i siecią wzajemnych powiązań. Świadek R. T. w różnych okresach swojego życia współpracował bądź nie z organami ścigania, korzystał ze statusu świadka koronnego. Treść wiadomości, które przekazywał funkcjonariuszom policji czy CBŚ mogła być uzależniona od tego, co aktualnie chciał uzyskać, po czym, ze względu na pewne uwarunkowania, wycofywał się z tego, co powiedział. W związku z tym jego zeznania nie stanowią pełnowartościowego materiału dowodowego i nie

świadczą w żaden sposób o braku winy oskarżonych, jak również nie dyskredytują zeznań świadka – funkcjonariusza policji H. J.. Podobnie sytuacja wygląda w odniesieniu do zeznań świadka A. Z. pseudonim (...). Podczas przesłuchania przyjął on postawę zachowawczą, twierdząc, że nie posiada żadnej wiedzy na temat przedmiotowej sprawy. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje wyraźnie na sprawstwo oskarżonych odnośnie popełnienia zarzucanego im czynu, a zeznania świadków A. Z. i R. T. w żaden sposób nie wykluczają tych ustaleń.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zeznań świadka D. Ś.. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż wersja, że oskarżony S. D. pożyczał swój samochód świadkowi D. Ś. i że znalezione w samochodzie karty telefoniczne należały do niego, pojawiła się dopiero w toku postępowania sądowego. Wcześniej oskarżony nie wskazywał na taką okoliczność. Ponadto zeznania świadka D. Ś. są lakoniczne, niespójne i ulegały modyfikacjom w toku niniejszego postępowania. Podczas ostatniego przesłuchania świadek w większości zasłaniał się niepamięcią. Rację ma Sąd Rejonowy, że sposób składania przez świadka zeznań, w szczególności zasłanianie się niepamięcią i brak odpowiedzi na konkretne pytania, świadczą w sposób jednoznaczny, iż jest to wersja zdarzeń przygotowana na potrzeby niniejszego postępowania mająca na celu zapewnienie alibi oskarżonym i pomoc w uniknięciu przez nich odpowiedzialności karnej. Ponadto czas jaki upłynął pomiędzy zatrzymaniem oskarżonych i ujawnieniem przy

<p>nich kart telefonicznych, z których wykonywano połączenia do pokrzywdzonej a wykonaniem ostatniego połączenia, świadczy o tym, że niemożliwym jest, aby samochód był użytkowany w tym okresie przez świadka D. Ś..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uniewinnienie oskarżonych od zarzucanego im czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Wniosek obrońcy nie mógł zostać uznany za zasadny, ponieważ ocena materiału dowodowego zebranego w sprawie, dokonana została przez Sąd Rejonowy z zachowaniem zasad wynikających z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.4.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez niewykorzystanie przepisu nakazującego rozstrzygać niedające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego w zakresie dotyczącym rozbieżności pomiędzy oznaczeniem karty telefonicznej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>znalezionej podczas przeszukania R. K. (nr karty telefonicznej (...)), a oznaczeniem karty telefonicznej, która została wskazana w treści ujawnionych w materiale dowodowym wykazów połączeń (nr karty telefonicznej (...)), podczas gdy prawidłowa ocena wskazanej powyżej wątpliwości zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k. powinna skutkować ustaleniem, że pomiędzy ww kartami nie zachodzi tożsamość, a zatem ustalenie, że połączenia telefoniczne do pokrzywdzonej A. K. były wykonywane przy użyciu karty znalezionej u R. K. jest nieprawidłowe.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał oceny materiału dowodowego przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz zasadami wiedzy.</p> <p>Stypizowana w § 2 art. 5 k.p.k. zasada in dubio pro reo dotyczy nakazu interpretowania nieusuniętych w postępowaniu dowodowym wątpliwości na korzyść oskarżonego. Z uwagi na brzmienie przepisu należy ograniczyć działanie komentowanej zasady jedynie do tych wątpliwości, którym można przypisać cechę nieusuwalności. Dopiero spełnienie tego warunku uprawnia do przeprowadzenia oceny, czy dokonano ich rozstrzygnięcia na korzyść, czy też na niekorzyść oskarżonego.</p> <p>W niniejszej sprawie rozbieżność pomiędzy oznaczeniem karty</p>		

telefonicznej znalezionej podczas przeszukania R. K. (nr karty telefonicznej (...)), a oznaczeniem karty telefonicznej, która została wskazana w treści ujawnionych w materiale dowodowym połączeń (nr karty telefonicznej (...)) została w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości wyjaśniona. Z pisma otrzymanego z (...) S.A. wynika, że wykaz połączeń został zrealizowany prawidłowo i dotyczy karty o numerze (...). Różnica wynika stąd, że każdy numer karty telefonicznej dzieli się na emisję, serię i numer. Natomiast (...) Centralnej Bazy Aparatów Samoinkasujących przy generowaniu bilingów „ukrywa” w wykazie „zera”, jeśli są na początku serii lub numeru karty. W związku z tym, że nadrukowany numer na karcie musi mieć 10 cyfr są on uzupełnieniem dla numerów krótszych niż trzy cyfry dla serii i pięć cyfr dla numeru.

W związku z powyższym nie występuje w tej materii nie dająca się usunąć wątpliwość, albowiem kwestie związane z numeracją kart zostały w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości wyjaśnione, a więc zarzut skarżącego jest chybiony. Posłużenie się zarzutem obrazy art. 5 § 2 k.p.k. może przynieść skutek jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości, co do stanu dowodów. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego, ale po stronie orzekającego sądu (por. postanowienie SN z 28.06.2017 r., II

KK 198/17, LEX nr 2312473). Nadto, co również istotne, w zasadzie tej nie mieści się kwestia wiarygodności dowodów dokonywana na podstawie art. 7 kpk - zasada in dubio pro reo nie znajduje zastosowania, jeżeli w zestawieniu dowodów przeciwnych sąd daje wiarę jednym nad drugimi, a zatem obraza tego zakazu nie zachodzi, gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary określonym dowodom lub grupie dowodów. Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w rozpoznawanym przypadku, albowiem Sąd Rejonowy, dokonał – z poszanowaniem zasady wynikającej z art. 7 kpk – oceny wymienionych w zarzutach omawianej części odwołania dowodów, a fakt, że skarżący jej nie podziela nie wystarcza do wykazania zasadności zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk.

Wniosek

Uniewinnienie oskarżonych od zarzucanego im czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły wątpliwości, którym można przypisać cechę nieusuwalności. Rozbieżności w numerach kart zostały bowiem jednoznacznie wyjaśnione.

Lp.	Zarzut	
3.5	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegający na uznaniu, że oskarżeni R. K. i S. D. dopuścili się zarzucanego im przestępstwa, polegającego na usiłowaniu wymuszenia rozbójniczego na szkodę A. K., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, poddany rzetelnej i prawidłowej ocenie nie pozwalał na poczynienie ustaleń o sprawstwie oskarżonych, przy czym zebrane dowody nie tworzyły nierozzerwalnego łańcucha poszlak, z którego wypływałby niepodważalny wniosek o dopuszczeniu się przez nich przestępstwa.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>Zarzut obrońcy oskarżonych nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Dokonując oceny prawidłowości i słuszności wydanego przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, wskazać należy – jak z resztą zostało do zauważone przez Sąd meriti – iż proces ten od początku miał charakter poszlakowy. Swobodna ocena dowodów w takiej sprawie musi zatem przebiegać dwuetapowo: pierwszy polega na ocenie przeprowadzonych dowodów i ustaleniu w ich oparciu faktów ubocznych – będących poszlakami, w drugim zaś należy stwierdzić czy ustalone poszlaki dają podstawę do poczynienia dalszych ustaleń odnoszących się do faktu głównego, jakim niewątpliwie jest popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu</p>		

czynu. Jednocześnie w procesie o charakterze poszlakowym (opartym na faktach ubocznych) ustalenie odpowiedzialności sprawcy jest możliwe tylko w sytuacji, gdy całokształt zgromadzonych dowodów pozwala na stwierdzenie, że inna interpretacja istniejących poszlak nie jest możliwa. Poszlaki należy zaś uznać za niewystarczające dla ustalenia winy sprawcy, gdy ich interpretacja nie wyłącza wszelkich rozsądnych wątpliwości – a zatem, gdy możliwa (i prawdopodobna) jest również alternatywna (od zarzucanej oskarżonemu) wersja wydarzeń.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, iż w ocenie Sądu Odwoławczego przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów jest prawidłowa i zgodna z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a ustalony stan faktyczny prowadzi do wywiedzionego przez ten Sąd słusznego wniosku o dokonaniu przez oskarżonych R. K. i S. D. zarzucanego im czynu. Łańcuch poszlak, udowodnionych i właściwie ocenionych w niniejszym postępowaniu, na drodze logicznego rozumowania, z wyłączeniem innych wersji wydarzeń, doprowadził orzekający w sprawie Sąd do prawidłowego ustalenia faktu głównego, jakim jest wina podsądnych.

Kontrola odwoławcza wykazała, bowiem, że ocena materiału dowodowego dokonana została przez Sąd Rejonowy z zachowaniem wyżej wymienionej reguły i zasad wynikających z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna

z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Sąd Rejonowy, dostrzegając poszlakowy charakter toczzonego procesu, w szczególności, bardzo dokładnym i wyczerpującym pisemnym uzasadnieniu wskazał, którym dowodom i w jakim zakresie dał wiarę ustalając stan faktyczny w sprawie, a którym dowodom odmówił waloru wiarygodności. Uczynił to w logiczny sposób, przejrzysto i wyczerpująco przedstawiając swój tok rozumowania wywiedziony z ujawnionego w sprawie materiału dowodowego (art. 410 kpk). Uzasadnienie to, z pewnością, spełnia wymogi wyznaczone przez art. 424 kpk. Tymczasem apelujący – prowadząc polemikę z ustaleniami i wnioskami Sądu pierwszej instancji – zrywa z procesowymi zasadami oceny dowodów, „wyrывая” poszczególne dowody z koniecznego do właściwego ich odczytania całokształtu, bagatelizuje i spycha na dalszy plan te z nich, które są niewygodne z punktu widzenia realizacji linii obrony, by równocześnie podkreślić i nadać szczególne znaczenie tym, które są z tego punktu widzenia jak najbardziej korzystne. Takie skonstruowanie i uzasadnienie postawionych zarzutów apelacyjnych, tym bardziej, że wśród kontrargumentów przywołanych przez apelującego nie było takich, których nie rozważałby już Sąd meriti, nie mogło przynieść zamierzonego efektu w postaci wzruszenia wyroku w pożądanym przez obrońcę oskarżanego kierunku.

Jednoznacznym i wyraźnym dowodem na polemiczny charakter

wniesionego środka odwoławczego są zarzuty opisane w punktach II i IV apelacji oraz przywołana na ich poparcie argumentacja. Mają one na celu podważenie, trafnie uznanego za wiarygodny, dowodu z zeznań pokrzywdzonej –A. K.. Jednakże, zgodnie z tym, o czym była mowa wcześniej, skarżący w zaprezentowanej przez siebie ocenie tego dowodu nie uwzględnia pozostałych dowodów powiązanych z omawianym oraz całości danego dowodu, a bazuje jedynie na fragmentach tego wywołu (początkowej wypowiedzi pokrzywdzonej) i to oczywiście korzystnych dla prezentowanej tezy. obrońca oskarżonego zarzucił tu Sądowi pierwszej instancji, że w przeprowadzonej ocenie wiarygodności dowodu z zeznań pokrzywdzonej nie uwzględnił, że wskazywała ona, że dzwoni do niej jeden mężczyzna. Podkreślić ponownie należy, że wypowiedź świadka, po pierwsze należy odnieść, do całości jego zeznań i należy rozumieć ją zupełnie inaczej: tj. jako przejaw szczerości i prawdomówności, jak początkowo oceniła prowadzone rozmowy. Należy wyraźnie zaznaczyć, że świadek w sposób spójny i logiczny wyjaśniła, dlaczego początkowo tak wskazywała, a taka wypowiedź pokrzywdzonej oraz fakt, że dzwoniło do niej dwóch mężczyzn w pełni koreluje z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Zeznania pokrzywdzonej, że otrzymywała telefony o określonej treści, znajdują oparcie w materiałach operacyjnych z utrwalania oraz zapisów rozmów, natomiast okoliczność, iż to oskarżeni są sprawcami tego czynu, znalazła potwierdzenie w szeregu innych

dowodach przeprowadzonych w sprawie, tj. ujawnienia w samochodzie oskarżonego S. D. kart telefonicznych, które służyły do wykonywania połączeń do pokrzywdzonej, przy czym ujawnienie to nastąpiło w krótkim czasie po ostatnim telefonie, logowania się telefonów oskarżonych do stacji przekaźnikowych znajdujących się przy budkach telefonicznych, z których telefonowano do pokrzywdzonej, wykonywania telefonów do pokrzywdzonej przez oskarżonego R. K. w okresie, w którym oskarżony S. D. przebywał w szpitalu, czy wreszcie fakt zaprzestania wykonywania telefonów po zatrzymaniu oskarżonych. Jednocześnie żaden z dowodów przeciwnych nie podważa ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego – nie czynią tego ani dowody osobowe – zeznania świadków D. Ś., M. i E. K., R. T., A. Z. ani inne nieosobowe źródła dowodowe, w szczególności opinia z zakresu informatyki. Okoliczności związane z oceną powyższych dowodów zostały szczegółowo omówione powyżej.

Wniosek

Uniewinnienie oskarżonych od zarzucanego im czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu (...)

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Zarzut jest niezasadny, ponieważ w przedmiotowej sprawie istnieje

nieprzerwany, spójny ciąg poszlak, a ustalony w ten sposób stan faktyczny nie został podważony przez jakikolwiek inny dowód przeprowadzony w sprawie.		
Lp.	Zarzut	
3.6.	<p>Prokurator:</p> <p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec R. K. kary 2 lat pozbawienia wolności, a wobec S. D. 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wobec stopnia winy obu oskarżonych, stopnia społecznej szkodliwości przypisanego im czynu, popełnionego w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. odnośnie R. K., a w warunkach określonych w art. 64 § 2 k.k. odnośnie S. D. oraz w relacji do celów, jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>Zarzut podniesiony przez prokuratora okazał się w pełni zasadny. Należało podzielić pogląd prokuratora, że orzeczona przez Sąd I instancji kara jest rażąco łagodna. Sąd ten właściwie zauważył szereg występujących wobec oskarżonych okoliczności obciążających, jednak jego spostrzeżenia w tym zakresie nie znalazły właściwego przełożenia na wysokość orzeczonych kar. Sąd Okręgowy aprobuje w całości okoliczności faktyczne przyjęte przez Sąd Rejonowy za podstawę orzeczenia o karze, niemniej jednak uznaje, że nie zostały one należycie ocenione przy ustaleniu jej wysokości. Ujawnione w toku postępowania</p>		

pierwszoinstancyjnego okoliczności, mające zasadniczy wpływ na wymiar kary, przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw jej wymiaru przewidzianych w art. 53 k.k., powinny skutkować orzeczeniem kary wyraźnie wyższej od tej, jaką wymierzył Sąd Rejonowy.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r. Aka 116/2000).

Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. W ocenie Sądu Okręgowego dotychczasowe postępowanie oskarżonych, w szczególności ich wielokrotna karalność, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, a w przypadku oskarżonego S. D. nawet multirecydywy, wskazuje na to, iż jedynie odbycie kary w warunkach izolacji penitencjarnej w wyższym wymiarze niż orzeczone przez Sąd I instancji spełni cele wychowawcze i prewencyjne, a ponadto stanowić będzie karę sprawiedliwą w odczuciu społecznym. Ponadto należy wskazać, iż jak wynika z danych o karalności, oskarżeni wielokrotnie wchodzili w konflikt z prawem i nie przestrzegali obowiązujących przepisów. Świadczy to o ich znacznej demoralizacji, lekceważącym stosunku do porządku prawnego i nikłych efektach procesu resocjalizacyjnego.

Dostrzegając wszystkie opisane wyżej i wskazane przez Sąd

Rejonowy okoliczności obciążające i uznając je za dowód lekceważącego stosunku do porządku prawnego oraz braku refleksji co do naganności swojego postępowania, Sąd I instancji wymierzył oskarżonym kary odpowiednio 2 lata pozbawienia wolności – oskarżony R. K. i 2 lata i 6 miesięcy oskarżony - S. D., które są karami w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Tymczasem w niniejszej sprawie występuje przewaga okoliczności obciążających nad łagodzącymi, które również znalazły się w polu rozważań Sądu I instancji, a nie zostały przez niego odpowiednio docenione w ramach sądowego wymiaru kary. Należy w pełni podzielić stanowisko prokuratora wyrażone w apelacji, że nie można uznać za okoliczność łagodzącą w stosunku do oskarżonych, iż zarzucane im przestępstwo zakończyło się w fazie usiłowania, albowiem stało się tak tylko i wyłącznie za sprawą pokrzywdzonej, która zawiadomiła organy ścigania o zaistniałej sytuacji. Żaden z oskarżonych sam dobrowolnie nie odstąpił od popełnienia czynu zabronionego, a wręcz przeciwnie, w miarę upływu czasu następowała eskalacja ich negatywnych zachowań, wręcz nawet agresywnych i wulgarnych wobec pokrzywdzonej. Również rację ma oskarżyciel publiczny, iż nie może stanowić okoliczności łagodzącej skutkującej wymierzeniem kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia fakt, że poza konsekwencjami w sferze psychicznej zarówno pokrzywdzona, jak i jej dzieci nie poniosły żadnych konsekwencji fizycznych. Należy podkreślić, iż oskarżonym doskonale znana była sytuacja życiowa i rodzinna pokrzywdzonej. Wiedzieli, kim był jej mąż i w jaki sposób

zginął, a w związku z tym zdawali sobie sprawę, w jakim napięciu i lęku żyje A. K. oraz jakie skutki w jej psychice, a w konsekwencji stanie zdrowia, wywoła ich zachowanie. Uszczerbek psychiczny jest równie traumatyczny jak i fizyczny, wymaga często długotrwałego leczenia, a czasem można nigdy nie wrócić do pełnej formy. Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska Sądu I instancji, iż na wymiar orzeczonych przez niego kar powinien mieć wpływ okres, jaki upłynął od daty popełnienia przestępstwa, dlatego kary są orzeczone w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Okoliczność, iż od daty czynu zarzucanego oskarżonym upłynęło 12 lat, jest bezsporna. Nie stanowi to jednak w tej sytuacji przesłanki łagodzącej, biorąc pod uwagę charakter zarzucanego czynu i jego dużą społeczną szkodliwość, jak również dopuszczenie się go przez oskarżonych w ramach powrotu do przestępstwa. Ponadto jak wynika z danych o karalności R. K., po popełnieniu przez niego zarzucanego mu czynu w przedmiotowej sprawie, w kolejnych latach nadal zapadały wobec niego wyroki skazujące, w tym za przestępstwa charakteryzujące się znaczną społeczną szkodliwością. Świadczy to nikłym procesie resocjalizacji i dużej demoralizacji oskarżonego.

Z punktu widzenia ujętej w art. 53 § 1 k.k. społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonym czynu nie może pozostać obojętny fakt, że oskarżeni działali z bardzo błahych pobudek, nastawiając się na prosty i łatwy zysk, mając na celu osiągnięcie dużej korzyści majątkowej. Oskarżeni nie baczyli na to, jaki skutek może wywołać ich zachowanie i jakie może mieć

<p>konsekwencje. Sąd wziął pod uwagę także zuchwały sposób działania, gdyż oskarżeni dopuścili się czynu realizując z góry powzięty plan, wchodząc w porozumienie. Ponadto Sąd wziął pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się w tym, iż swoim działaniem narazili na niebezpieczeństwo zdrowie pokrzywdzonej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmianę orzeczonych kar poprzez wymierzenie R. K. kary 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz poprzez wymierzenie S. D. kary 5 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Wniosek prokuratora okazał się zasadny. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować. Dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary, a więc istnienia wyraźnej dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku. (vide: wyrok Sadu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 grudnia 2004 roku II Aka 514/2004, Wyrok Sądu Apelacyjnego we</p>		

Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 r. II
Aka 163/2003).

Orzeczone przez Sąd I Instancji kary w wymiarze 2 lat wobec oskarżonego R. K. oraz 2 lat i 6 miesięcy wobec S. D. nie zrealizują wytyczonych jej przepisem art. 53 § 1 k.k. funkcji. Po pierwsze, przy wyżej opisanej ilości i ciężarze gatunkowym okoliczności obciążających, które przecież Sąd Rejonowy zauważył, nie można uznać, by stopień wykorzystania sankcji z art. 282 k.k. był wystarczający. Po drugie, kara orzeczona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia nie spełni skutecznie stawianych jej celów wychowawczych i zapobiegawczych, ani nie będzie czynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, jeżeli przy umyślnym, z góry zaplanowanym działaniu, będzie odznaczać się tak niską dolegliwością. Dlatego też podniesiony przez prokuratora zarzut rażącej niewspółmierności kary, jak również wniosek o zmianę wyroku w zakresie zmiany orzeczonych kar należało uznać zasadny.

1 OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	

1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy w pozostałym zakresie.	
Zwi ę z le o powodach utrzymania w mocy.	
<p>Apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych nie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Dokonana przez Sąd meriti ocena zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, w zakresie, w jakim dał on podstawy do przypisania winy oskarżonym, nie ma charakteru dowolności, a tym samym nie doszło w sprawie do naruszenia zasady, leżącej u podstaw prawidłowego wyrokowania, czyli swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Ustalenia faktyczne, jakie na podstawie zgromadzonych dowodów poczynił w tym zakresie Sąd pierwszej instancji, Sąd Odwoławczy ocenia, jako prawdziwe i dowodom tym odpowiadające. Sąd ten nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, ani nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, przeprowadził niezbędne dla prawidłowego wyrokowania dowody i tak zgromadzony materiał dowodowy ocenił w sposób wszechstronny oraz pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przyjął, że sam fakt charakteru poszlakowego procesu nie może stać na przeszkodzie skazaniu ustalonego w ten sposób (a więc za pomocą poszlak) sprawcy. Wykazał przy tym, dlaczego w rozpoznawanym przypadku dowód z zespołu, szeregu poszlak mógł być pełnowartościowym dowodem, a to dlatego, że łańcuch ustalonych poszlak, udowodnionych i właściwie ocenionych w niniejszym postępowaniu, nierozzerwanych przez żadną uzasadnioną wątpliwość doprowadził do ustalenia faktu głównego o charakterze pewnym, jakim jest wina oskarżonych S. D. i R. K..</p> <p>Wniesione apelacje obrońców nie zawierają argumentacji zasługującej na uwzględnienie, zaś lektura jej treści na tle analizy zgromadzonego w sprawie</p>	

<p>materiału dowodowego świadczy o charakterze ich oczywistej bezzasadności. Przeprowadzone przez Sąd Rejonowy postępowanie dowodowe jednoznacznie wskazuje na winę oskarżonych. Z wyżej wskazanych powodów, nie ma racji skarżący podnosząc, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy szeregu przepisów postępowania, a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonych kar pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwi ę z ł e o powodach zmiany.</p>	
<p>W konsekwencji wszystkich powyższych rozważań, uznając apelację prokuratora za zasadną, należało zmienić zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego S. D. karę pozbawienia wolności podwyższono do 5 lat i 3 miesięcy a wobec oskarżonego R. K. do 4 lat i 8 miesięcy, albowiem kary orzeczone przez Sąd I instancji nie uwzględniały prawidłowych ustaleń co do okoliczności obciążających i były rażąco niewspółmierne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.</p>	

<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.</p>	# art. 439 k.p.k.	
<p>Zwi ę z ł e o powodach uchylenia.</p>		
	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
1 Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.

R. K. S. D.		O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 635 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., obciążając nimi oskarżonych, wobec których zmieniono wyrok skazujący na niekorzyść i nie uwzględniono apelacji obrońców. Wysokość opłaty za obie instancje ustalono w oparciu o art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 i 6 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.
----------------	--	---

1PODPIS
Sędzia Remigiusz Pawłowski Sędzia Ludmiła Tułaczko Sędzia Izabela Kościarz- Depta

0.11.3 G. zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1 #			
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, co do czynu przypisanego w wyroku.		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.11.3 G. zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 2 #		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. K. i S. D.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, co do czynu przypisanego w wyroku.	
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana

0.11.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 3 #			
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do kary		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana